

Charlotte was zeer verwonderd haar broer te zien; hij bleef maar even, 't deed er niet toe; het was toch erg hartelijk en aan haar man, voor wien zij van daag na de scène van gisteravond bijzonder lief wilde zijn, verzekerde Charlotte:

„Frank komt graag hier! 't Is hier ook veel gezelliger dan bij Ma aan huis. Sophie wordt een beetje old maid, Meta kan zoo kinderachtig druk zijn en Mama zeurt wat al te veel.”

Frank herhaalde zijn bezoek dikwijls, maar wat hij verlangde kon hij niet gedaan krijgen; hij moest het bij verzoeken laten want dreigen durfde hij niet, waarmede zou hij ook dreigen? Niemand vermoedde het dat hij Marie kende; Charlotte's scherpe blik zag niets, daar deze ergens anders heen gericht was. Men kon zich boven alle wereldsche dingen verheffen maar 't was toch zeer onaangenaam te weten dat zijn vrouw als meid diende bij zijn eigen zuster. — Ook Emile kwam meermalen en 't ontging Charlotte niet, hoe hij telkens naar de deur keek, als deze geopend werd. Frank daarentegen had, meende Charlotte, de meid nog niet aangezien en wist stellig niet of zij vijftig dan wel twintig jaar oud was. Hij had het te druk met andere dingen maar Emile was een leeglooper en tot een aardigheid met een mooi meisje achtte zij hem wel in staat.

Als Marie de deur voor hem opende, had hij altijd een paar lieve woordjes voor haar; doch zij deed telkens of zij hem niet hoorde.

„Versta je geen Hollandsch?” vroeg hij haar eens.

„Ik versta alleen, wat ik wil verstaan” was het trotsche antwoord.

„Nu, hoe kan ik maken, dat je mij eens verstaan wilt?”

„Door u niet met mij te bemoeien!”

— „Je bent een lief poesje maar ook een geduchte kat” antwoordde hij lachend, „ik ben toch niet bang voor je nageltjes. Ga je eens met mij uit?”

„Waarom?”

„Wel om plezier te hebben.”

„Wil u mevrouw vragen wanneer ik 't mag?”

Emile trok een leelijk gezicht; haar tegenstand prikkelde hem en deed zijn belangstelling in het zonderlinge meisje met den dag toenemen.

Eens stak hij de hand uit om haar te liefkoozen; als een beleedigde prinses weerde zij hem af.

„Handen t'huis! mijnheer! of anders schreeuw ik dat mevrouw het hoort!”

Haar verzet was ernstig gemeend. Emile had te veel ondervinding op dit punt om zich te vergissen.

„Kijk me vriendelijk aan! dan krijg je een mooi juweelen ringetje” vleide hij half ernstig, half schertsend.

„Ik zou nog liever...”

Zij keerde zich minachtend om en wist het voortaan zoo in te richten dat hij geen gelegenheid meer vond haar een woord te zeggen.

„Ik ben smoorlijk van die meid” zei Emile eens, toen zij samen naar huis gingen tot Frank.